

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 9C/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319203225
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Krišťáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2021:5319203225.1

Uznesenie

Okresný súd Čadca v právnej veci žalobkyne V. S., nar. XX. X. XXXX, bytom K. XX/XX, XXX XX Č., zastúpenej JUDr. Antonom Kupšom, advokátom so sídlom Moyzesova ul. 34, 022 01 Čadca, IČO: 35 675 071 proti žalovaným: 1/ V. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Y. Č.. XXX a 2/ V. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Y. Č.. XXX o obnovu konania 6 C 146/2011 takto

rozhodol:

I. Žalobu na obnovu konania o d m i e t a .

II. Žalovaným v rade 1/ a 2/ voči žalobkyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Žalobou, ktorá bola Okresnému súdu Čadca doručená dňa 5. 12. 2019, sa žalobkyňa voči žalovaným v rade 1/ a 2/ domáha obnovy konania vedeného pod spisovou značkou 6 C 146/2011 na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Čadca, č. k. 6 C 146/2011-202 zo dňa 27. 9. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8. 12. 2016, bola žaloba žalobkyne o určenie vlastníckeho práva k časti parcely E. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 188 m², zapísanej na liste vlastníctva číslo XXX, katastrálne územie Y. v bodoch A až X súdom ustanoveného znalca, zamietnutá. Okresný súd žalobu zamietol z toho dôvodu, že uzatvorenú ústnu darovaciu zmluvu vzhľadom na jednoznačný nedostatok písomnej formy vyžadovanej ako v súčasnosti i vtedajšou všeobecne záväznou právnou úpravou na platný prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa Občianskeho zákonníka právne posúdil len ako tzv. domnelý (putatívny) právny titul, ktorý sám osebe pre nedostatok všeobecne záväznej právnej úpravy - písomnej formy nemôže byť právnym titulom, zakladajúcim zmenu nositeľa vecného práva k nehnuteľnosti. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobkyňa s matkou uzatvorila (v roku 1983) darovaciu zmluvu písomnou formou, musela mať reálne vedomosť o tom, že k nadobudnutiu vlastníctva k nehnuteľnosti je nevyhnutné právny úkon (darovaciu zmluvu) urobiť v písomnej, a nie v ústnej forme. Rozhodnutie okresného súdu vychádzalo z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 49/2010 zo dňa 29. 3. 2011 a sp. zn. 6 Cdo 78/2011 zo dňa 30. 11. 2011, z ktorých vyplýva, že akákoľvek uzatvorená ústna darovacia, ústna kúpna, ústna zámenná zmluva sa posudzuje ako tzv. domnelý právny titul a vzhľadom na nedostatok písomnej formy nemôže byť právnym titulom zakladajúcim zmenu nositeľa vecného práva k nehnuteľnosti. Z hľadiska splnenia, či nespĺnenia podmienok vydržania preto rozhodujúcim bolo posúdenie, či takáto zmluva mohla byť so zreteľom na všetky zistené okolnosti konkrétnej veci titulom zakladajúcim dobromyseľnosť držby žalobkyne k spornej nehnuteľnosti. Žalobkyňa v mesiaci október 2019 sa dozvedela o rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 11. 2018, sp. zn. II.ÚS 484/2015. Z citovaného nálezu Ústavného súdu je preukázané, že boli zásadným spôsobom prelomené pôvodné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bol realizovaný výklad § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že pôvodný výklad § 134 a § 130 Občianskeho zákonníka je jednoznačne považovaný za neprípustne reštriktívny, nerešpektujúci podstatu a zmysel inštitútu vydržania, a teda je ústavne neakceptovateľný. Žalobkyňa v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vzhľadom na posudzované okolnosti a vyvodený právny záver Okresného súdu Čadca, ktorý

vec posudzoval z hľadiska nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka vidí pre jej osobu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pretože žalobkyňa vstúpila do držby a úžitku spornej parcely v roku 1981, kedy uzatvorila ústnu darovaciu zmluvu s pozemnoknižným spoluvlastníkom W. B. a tento spoluvlastnícky podiel predstavoval prístup k jej rodinnému domu, ktorý dom na základe stavebného povolenia vydaného bývalým ONV v Č. pod č. Ú.-XXX-XXX-XXXX-P. zo dňa 8. 2. 1984 postavila a túto časť parcely jednoznačne užíva aj v súčasnej dobe, pretože iný vstup k jej rodinnému domu neexistuje a ani neexistoval. Žalobkyňa sa cítila byť vzhľadom na všetky okolnosti predmetného sporu oprávnenou vlastníčkou spornej časti parcely a s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14. 11. 2018 nadobudla vlastnícke právo vydržaním, pretože tak ako pred nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 11. 2018 bol výklad nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním jednoznačne reštriktívny a takýto reštriktívny výklad nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorý vychádzal z výkladu Najvyššieho súdu SR, nebol tak reštriktívny ani podľa Stredného občianskeho zákonníka aj s poukazom na prechodné ustanovenia podľa § 865 ods. 3 Občianskeho zákonníka, najmä v súvislosti s tým skúmajúce podmienky nadobudnutia časti parcely. Okresný súd zamietol žalobkyni návrhy na vykonanie dokazovania, pretože vykonanie dokazovania považoval za nehospodárne a nadbytočné vzhľadom na prednesený právny názor a pretože žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a žalobu považoval za nedôvodnú vzhľadom na stanoviská Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 49/2010, sp. zn. 6 Cdo 78/2011. Je jednoznačné, že podľa charakteru miesta sporu, t. j. spornej časti parcely vyplýva, že žalobkyňa túto parcelu mala v držbe od roku 1981, teda ešte pred výstavbou rodinného domu, túto parcelu užívala a užíva do dnešnej doby ako jediný možný prístup k tomuto domu a podľa toho, ako nehnuteľnosť užíva, je možné posudzovať jej oprávnenosť a dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a keďže až po právoplatnom rozhodnutí vo veci 6 C 146/2011 do dnešnej doby neexistoval iný výklad nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním a výklad Ústavného súdu Slovenskej republiky je záväzný pre všetky súdy v Slovenskej republike, je naplnený dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. a/ CSP a v tomto výklade vidí žalobkyňa priaznivejšie dôvody pre rozhodnutie vo veci 6 C 146/2011, ktorým bola jej žaloba zamietnutá a súd vzhľadom na pôvodný výklad ani neskúmal navrhované dôkazy.

2. Výzvou zo dňa 6. 10. 2020 súd žalobkyňu vyzval podľa § 138 CSP k späťvzatiu zjavne nedôvodnej žaloby. Súd s prihliadnutím k dôvodom uvedeným v žalobe o obnovu konania mal predbežne za to, že žaloba o obnovu konania podľa § 397 písm. a/ CSP nie je prípustná. Podľa predmetného ustanovenia zákona je obnovu konania prípustná, ak sú tu rozhodnutia týkajúce sa strán sporu a predmetu pôvodného konania, avšak Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14. 11. 2018 sa netýka ani strán sporu a ani pôvodného súdneho konania vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6 C 146/2011. Tým nie je splnená podmienka prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Navyše, návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/98/2011 zo dňa 11. 08. 2011). Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (Ústavným súdom, ministerstvom a pod.) než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilý dôvod obnovy konania (R 105/1998).

3. Podľa pripojeného spisu Okresného súdu Čadca, sp. zn. 6 C 146/2011 súd rozsudkom, č. k. 6 C 146/2011-202 zo dňa 27. 9. 2016 žalobu o určenie výlučného vlastníckeho práva žalobkyne ku časti parcely E. Č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 188m², zapísanej na liste vlastníctva číslo XXX, katastrálne územie Y.Š. v bodoch A až X súdom ustanoveného znalca zamietol. Podľa odôvodnenia rozsudku žalobkyňa vlastnícke právo odvodzovala od ústnej darovacej zmluvy uzatvorenej s pozemnoknižným spoluvlastníkom W. B.. Predmetom mal byť spoluvlastnícky podiel, ktorý zodpovedal výmere 50 m². Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že W. B. bol zapísaný ako spoluvlastník nehnuteľnosti v pozemkovej vložke číslo XXXX. Pokiaľ by žalovanej ústnou darovacou zmluvou aj daroval na parcele číslo XXXX - o výmere 453 m² svoj podiel, nešlo by o konkrétne vydelenu časť (deľba nikdy tvrdená stranami konania vo vzťahu k danej parcele nebola), ale iba podiel v celej nehnuteľnosti, nie iba v tej ktorej konkrétnej časti, ktorú si nárokovala žalobkyňa. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázať, že sporná plocha žiadaná žalobkyňou, ktorú znalec identifikoval o celkovej výmere 10 m², ktorá je identická s časťou parcely XXXX/X - pasienok (neskôr zastavaná plocha) o výmere 124 m², ktorá bola evidovaná na liste vlastníctva číslo XXX v prospech žalovaných v rade 1 a 2, ktorú žalovaní nadobudli na základe písomnej Dohody o zriadení práva osobného užívania RII 20/86. Uzatvorenú ústnu darovaciu zmluvu súd vzhľadom na jednoznačný nedostatok písomnej formy

vyžadovanej tak v súčasnosti i vtedajšou všeobecne záväznou právnou úpravou na platný prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa Občianskeho zákonníka (§ 46 ods. 1) právne posúdil len ako tzv. domnelý (putatívny) právny titul, ktorý sám osebe pre nedostatok písomnej formy nemôže byť právnym titulom zakladajúcim zmenu nositeľa vecného práva k nehnuteľnosti. Z hľadiska splnenia, či nesplnenia podmienok vydržania preto rozhodujúcim bolo posúdenie, či takáto zmluva mohla byť so zreteľom na všetky zistené okolnosti konkrétnej veci titulom zakladajúcim dobromyseľnosť držby žalobkyne k spornej nehnuteľnosti alebo nie. K otázke posudzovania dobromyseľnosti držby ako rozlišujúceho znaku medzi držbou oprávnenou (ktorá je podmienkou vydržania vlastníctva k predmetu držby v zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a neoprávnenou zaujal vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky. Dobromyseľnosť (tzv. dobrú vieru) ako vnútorný psychický stav pre potreby posúdenia podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno založiť len na subjektívnych predstavách držiteľa, ale túto „je potrebné objektivizovať s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých došlo k faktickému nakladaniu s vecou, resp. vykonávaní práva pre seba“ (posledná citácia z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5 Cdo 49/2010 zo dňa 29. 3. 2011). Základom oprávnenej držby držiteľa, subjektívne sa domnievajúceho, že mu vec, ktorú drží i patrí, aj keď tomu tak v skutočnosti z hľadiska objektívneho platného práva nie je, môže byť len ospravedlniteľný omyl, za ktorý citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje taký „ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci postupoval s obvyklou opatrnosťou, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu požadovať“. Súčasne Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí opisuje i situáciu, kedy naopak o ospravedlniteľný omyl nejde - „ak mýliaca sa osoba z nedbalosti nevyužila možnosť overiť si skutočnosti rozhodujúce pre uskutočnenie právneho úkonu. Omyl vychádzajúci z nevedomosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v dobe, kedy sa držiteľ držby ujíma (právny omyl), ospravedlniteľný nie je.“ Obdobný právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil i v ďalších rozhodnutiach, podrobne ho odôvodnil napr. v rozsudku vo veci sp. zn. 6 Cdo 78/2011 zo dňa 30. 11. 2011. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobkyňa s matkou uzatvorila (v roku 1983) darovaciu zmluvu písomnou formou, musela mať reálne vedomosť o tom, že k nadobudnutiu vlastníctva k nehnuteľnosti je nevyhnutné právny úkon (darovaciu zmluvu) urobiť v písomnej, nie ústnej forme. Súd preto, keďže žalobkyňa v sporovom konaní neunesla dôkazné bremeno proti žalovaným, ktorým svedčí zápis vlastníctva k spornej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností a ktorého hodnovernosť žalobkyňa v konaní nevyvrátila a ktorí tak požívajú v plnom rozsahu ochranu svojho vlastníctva ako nedôvodnú zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 8. 12. 2016.

4. Podľa § 397 písm. a/ CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podľa § 400 CSP žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 403 ods. 1, ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 413 ods. 1 písm. e/ CS súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak je zjavne nedôvodná.

Podľa § 255 ods. 1 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, preto na jej uplatnenie musia byť dané osobitné právne dôvody. Tieto dôvody sú taxatívne vymedzené v § 397 CSP, ide teda o uzavretý výpočet dôvodov. Žaloba na obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle § 400 CSP bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre túto stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci s tým, že otázka viny sa v tomto prípade posudzuje zo striktno procesného hľadiska.

Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť, či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu, pričom nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikročilo (R19/1975).

6. Žalobkyňa žalobu na obnovu konania podala z dôvodu podľa § 397 písm. a) CSP. Ako dôvod obnovy konania uviedla, že bol vydaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 484/2015 zo dňa 14. 11. 2018, ktorým bolo zásadným spôsobom prelomené pôvodné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bol realizovaný výklad § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka a Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že pôvodný výklad § 134 a § 130 Občianskeho zákonníka je jednoznačne považovaný za neprípustne reštriktívny, nerešpektujúci podstatu a zmysel zákonníka inštitútu vydržania, a teda je ústavne neakceptovateľný. Žalobkyňa v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vzhľadom na posudzované okolnosti a vyvodený právny záver Okresného súdu Čadca v rozsudku, č. k. 6 C 146/2011-202 zo dňa 27. 9. 2016, ktorý vec posudzoval z hľadiska nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka, vidí pre jej osobu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pretože do držby a úžitku spornej časti parcely vstúpila v roku 1981, kedy uzatvorila ústnu darovaciu zmluvu s pozemnoknižným spoluvlastníkom W. B. a tento spoluvlastnícky podiel predstavoval prístup k jej rodinnému domu, ktorý dom postavila na základe stavebného povolenia vydaného bývalým ONV v Č. pod číslo Ú.-XXX-XXX-XXXX-P. zo dňa 8. 2. 1984 a túto časť parcely jednoznačne užíva aj v súčasnej dobe, pretože iný vstup k jej rodinnému domu neexistuje a ani neexistoval. Podľa toho, ako nehnuteľnosť užíva, je možné posudzovať jej oprávnenosť a dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a keďže až po právoplatnom rozhodnutí vo veci 6 C 146/2011 do dnešnej doby neexistoval iný výklad a výklad Ústavného súdu SR je záväzný pre všetky súdy v Slovenskej republike, je naplnený dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP a v tomto výklade vidí žalobkyňa priaznivejšie dôvody pre rozhodnutie vo veci 6 C 146/2011, v ktorej bola jej žaloba zamietnutá.

7. Podľa predmetného Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018, pri poskytovaní súdnej ochrany v súvislosti s nadobúdaním vlastníckeho práva vydržaním treba za podstatu a zmysel základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považovať taký výklad ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom (ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve) so stavom vlastníckym. A contrario, výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný. Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.

8. V súdnom prípade súd po posúdení dôvodov podanej žaloby o obnovu konania 6 C 146/2011 dospel k záveru, že žaloba o obnovu konania je zjavne nedôvodná. V zmysle § 397 písm. a) CSP dôvodom prípustnosti obnovy konania je existencia rozhodnutí, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. Môže ísť o dve skupiny rozhodnutí. Jednak sú to rozhodnutia, ktoré strana bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. Druhý prípad predstavuje neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej (predbežnej) otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať, a po právoplatnom skončení tohto konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP. Nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorý žalobkyňa poukazuje, neprestavuje takéto rozhodnutie podľa § 397 písm. a) CSP. Nálež bol vydaný po právoplatnom skončení konania sp. zn. 6 C 146/2011, avšak týmto nálezom nebolo rozhodnuté o žiadnej

prejudiciálnej otázke vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 6 C 146/2011. Účastníkom konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, v ktorom bol predmetný nález vydaný, nebola žalobkyňa ani žalovaní v rade 1/ a 2/. Účastníkom konania pred Ústavným súdom boli tretie osoby. Nejde teda o rozhodnutie, ktoré by sa týkalo strán sporu a predmetu konania, tak ako si to vyžaduje § 397 písm. a) CSP. Podľa predmetného ustanovenia zákona je obnova konania prípustná, ak sú tu rozhodnutia týkajúce sa strán sporu a predmetu pôvodného konania, avšak Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018 sa netýka ani strán sporu a ani pôvodného súdneho konania vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6 C 146/2011. Tým nie je splnená podmienka prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

9. Ďalšou podmienkou prípustnosti žaloby o obnovu konania je, že takéto rozhodnutie je spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Po oboznámení sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6 C 146/2011-202 zo dňa 27. 9. 2016 súd dospel k záveru, že predmetný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky nemôže sám o sebe priniesť žalobkyni priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žaloba nebola zamietnutá iba z dôvodu, že žalobkyňa nebola dobromyseľná, ktorou otázkou sa predmetný nález zaoberá, ale súd v rozsudku, č. k. 6 C 146/2011-202 zo dňa 27. 9. 2016 tiež konštatoval, že pokiaľ by W. B. daroval ústnou darovacou zmluvou svoj podiel v parcele číslo XXXX, nešlo by o konkrétne vydelenu časť (deľba nikdy tvrdená stranami konania vo vzťahu k danej parcele nebola), ale iba podiel v celej nehnuteľnosti, nie iba tej ktorej konkrétnej časti, ktorú si nárokovala žalobkyňa.

10. Za zjavne nedôvodnú považuje súd žalobu o obnovu konania aj preto, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/98/2011 zo dňa 11. 08. 2011). Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (Ústavným súdom, ministerstvom a pod.) než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilý dôvod obnovy konania (R 105/1998). Keďže v danom prípade žalobkyňa uviedla ako dôvod obnovy konania právny názor vyslovený v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14. 11. 2018 na výklad § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka, v zmysle ustálenej súdnej praxe nemôže ísť o spôsobilý dôvod obnovy konania.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody súd dospel k záveru, že zjavne nie je splnený dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP, a preto súd žalobu na obnovu konania výrokom I. tohto rozhodnutia ako zjavne nedôvodnú podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP odmietol.

12. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, keď nárok na náhradu trov konania majú podľa výsledku konania v celom rozsahu úspešní žalovaní v rade 1/ a 2/, ktorým však žiadne účelné trovy preukázateľne nevznikli, a preto súd rozhodol výrokom II. tohto uznesenia tak, že žalovaným v rade 1/ a 2/ voči žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Čadca písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis; ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie v zmysle § 364 CSP.

Podľa § 125 ods. 3 CSP, podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podania urobil.